

(Continuare din pag. 1: D.D. Prunariu.)

Management pentru Aviație (IAMTI/IIFGA), iar în 1999 Colegiul Național de Apărare. Până în 1998 am avut o poziție în cadrul aviației militare, după care am fost detașat la Ministerul Educației și Cercetării în funcția de președinte al Agenției Spațiale Române.

La propunerea ministrului afacerilor externe, am acceptat propunerea de a deveni ambasadorul României în Federația Rusă începând cu anul 2004. Urmează finalizarea acestei propuneri.

S.C.: Ce aptitudini fizice și intelectuale cere selecția pentru a deveni cosmonaut?

D.D.P.: Referitor la calitățile și pregătirea unui cosmonaut, sunt scrise deja tratate întregi. Pe scurt, selecția cuprinde teste medicale, psihologice, teste fizice și de pregătire profesională.

Pregătirea propriu-zisă constă în multă teorie, la cel mai înalt nivel științific, cunoașterea în detaliu și exploatarea în orice condiții a navei cosmice, a laboratorului spațial, însușirea și efectuarea experimentelor științifice, pregătire fizică și dezvoltarea unor deprinderi practice prin pilotarea avioanelor reactive și salturi cu parașuta și, desigur, prin utilizarea permanentă a simulatoarelor.

Numărul actual al celor care au zburat în cosmos, care este de numai 431 în 42 de ani de cosmonautică pilotată, spune mult despre performanțele pe care trebuie să le atingă cei ce ajung în vârful unei rachete cosmice gata să înfrunte un mediu cu totul aparte.

S.C.: Cum ați fost selectat pentru a deveni cosmonaut?

D.D.P.: Cum am ajuns eu cosmonaut? Dacă credeți în soartă, așa zice că aceasta mi-a îndreptat pașii spre cosmos. Ca inginer de aviație, m-am aflat în locul potrivit și la momentul potrivit pentru a afla despre și a participa la selecția pentru candidați cosmonauți români.

Apoi totul a decurs parcă de la sine.

S.C.: De ce cosmonaut și nu astronaut?

D.D.P.: Fiecare putere cosmică a ținut la începuturile cosmonauticii pilotate proprii să dea o denumire specifică celor care zboară în cosmos. Rușii le-au spus cosmonauți alor lor și tuturor celor care au zburat cu ei, americanii - astronauti, francezii - spaționauți, iar acum, chinezii - taiconauți, de la denumirea cosmonautului în limba chineză.

Rigorile pregătirii sunt aceleași, misiunea în cosmos și greutatea de înfruntat, aceleași.

S.C.: Descrivi-ne cum ați văzut Pământul din cer. Ce sentimente ați avut?

D.D.P.: Ceva mai mult timp pentru observarea planetei noastre aveam seara, înainte de culcare, când, după ce terminam treburile, mergeam cu toții "la plajă", adică ne deplasam în modulul de trecere și ne instalam în fața hublourilor.

La început, din cauza norilor, Pământul părea un imens ghem de vată. E adevărat, aveam ocazia să vedem diferite formațiuni ciclonice, să observăm, așa cum pe Pământ nu există ocazia, diverse fenomene meteorologice, dar imaginea aceasta a unui strat alburii, dens, care nu permite privirii să ajungă până la Pământul propriu-zis, până la suprafața oceanelor sau a continentelor, îmi crea o stare psihică

Dumitru Dorin Prunariu este cel de-al 104-lea cosmonaut din lume și primul român care a zburat în spațiu, la 14 mai 1981, la bordul vehicolului spațial Soyuz 40, în scopul realizării unor experimente spațiale; durata zborului a fost de 7 zile, 20 de ore, 41 de minute și 52 de secunde.

D.D. Prunariu avea numai 28 de ani.

Foto: © D.D. Prunariu.

apăsătoare. Am trăit o adevărată revelație când, la un moment dat, norii au început să se risipească, descoperind pe rând regiunea sudică a globului, apoi, încet, încet, partea de deasupra ecuatorului, Europa, America de Nord și Asia. În sfârșit vedeam ceea ce doream, ceea ce am așteptat atât de mult! Cine nu și-ar dori să facă o călătorie în jurul lumii? Prin comparație cu cea executată în 80 de zile de eroii romanului lui Jules Verne, eu am înconjurat Pământul de 125 de ori în cele 7 zile, 20 de ore și 42 de minute ale zborului cosmic, parcurgând cam 5.260.000 de km. Peisajele erau parcă desprinse din desenele pe

care le numeam științifico-fantastice.

Treceam de la zi la noapte, și invers, de 16 ori în 24 de ore și, indiferent dacă Soarele era pe boltă sau nu, deasupra orizontului aureolat de stratul subțire al atmosferei terestre, cerul, așa-zisul cer pe care îl vedem de pe Pământ, era negru ca smoala. Imaginea mi se părea de domeniul irealului. Constelațiile nordice sau sudice se perindau noaptea prin fața ochilor cu o viteză parcă de necrezut.

Pentru prima oară am avut ocazia să văd, în întregime, altfel decât la planetariu, la orele de astronomie, "Scorpionul", "Crucea Sudului" și multe alte constelații, pe care le știam doar din cărți.

În cosmos stelele nu se văd strălucitoare, au o culoare albă mată, lipsindu-le irizările date de privirea lor prin atmosfera terestră.

În zona de trecere de la noapte la zi, atmosfera terestră, cu numeroasele ei straturi colorate în diferite nuanțe de bleau și albastru, se îngustează treptat, își pierde din densitate, dispare, urmând curbura orizontului. Acolo era noaptea pământeană!

Uneori, din cosmos, se observă un fenomen optic foarte curios, încă neexplicat. Acea așa-zisă "mustață" (cum numesc cosmonauții stratul de atmosferă, care, îngustându-se, dispare în noapte) se desface, în zona de trecere de la zi la noapte, în două: a doua "mustață" are o curbură mai pronunțată, dedublându-se parcă din cea de bază și coborând sub ea pe fondul negru al zonei de pe Pământ, care nu mai este luminată de Soare. Alteori, privind spre polul nord, tot în zona de trecere de la zi la noapte, deasupra descriei "mustații", la limita superioară a atmosferei, în zona deja întunecată, apar irizări, parcă fosforescente, portocalii, de diferite intensități. Sunt ionizări ale straturilor superioare ale atmosferei, care formează așa-numitele aurore boreale.

Pe la ora 19,30-20,00 treceam zilnic pe deasupra României. Această oră corespundea transmisiunilor radio și reportajelor de televiziune. Căutam însă, de fiecare dată, să termin cât mai repede ceea ce îmi revenea mie de făcut și să mă instalez în fața celui mai apropiat hublou, pentru a-mi privi țara.

De câteva ori am reușit să identific Munții Carpați, cu zăpada de pe piscuri, firul subțire al Dunării și țărmul Mării Negre. În funcție de aceste repere naturale, căutam să localizez diferite zone.

Timpul însă era foarte scurt. Ca niște pălpâiri roșietice minuscule se distingeau flăcările de la rafinăriile petrolifere, undeva, în exteriorul cotului Carpaților. De acolo, de sus, România se vedea de mărimea unei pâini rumene de casă.

De câte ori zburam deasupra pământului natal, simțeam o emoție deosebită.

Am văzut multe fotografii ale Pământului făcute în cosmos. Am făcut și eu nenumărate. Nu știu, însă, dacă există vreuna care, în afara coloritului, să poată transmite exact și emoția imaginii surprinse "pe viu".

Senzația cuprinderii globului este extraordinară. În afara norilor (și nici aceia întotdeauna), nimic nu se repetă. Contururile, atât de cunoscute din hărți, îți oferă o uimitoare diversitate de nuanțe în permanentă mișcare.

S.C.: După experiența de "a vedea Pământul din cer", cum a fost când v-ați întors pe Pământ? Cum ați perceput Pământul cu oamenii lui?

D.D.P.: A întâlni din nou oameni a constituit o bucurie mare pentru mine.

Secretarul general al O.N.U., Kofi Annan, îl întâlnește pe D.D. Prunariu, care din anul 1992 reprezintă Guvernul României la ONU, la sesiunile COPUOS. Alături de D.D. Prunariu este colonelul Chris Hadfield, primul astronaut canadian, care a fost și "Director of Operations in Russia" la Star City în 2002 din partea NASA.

Foto: © D.D. Prunariu.